

Ἡ ἀνταπόδοσίς του θέλει πλουτίσει τοὺς σσεωσμένους.

Ἡ ὁργή του θέλει εἶσθαι ὡς ἡ κόλασις τῆς γεέννης διὰ τοὺς ἀσεβεῖς.

Μακάριοι οἱ ἐλπίζοντες ἐπ' αὐτόν.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΙ ΚΥΡΙΑΙ.

Ἡ Αἴγυπτος, ὡς μανθάνομεν ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῆς ἱστορίας, ἦτο πλουσιώτατον καὶ ἰσχυρότατον βασίλειον· ἡ δὲ παιδεία καὶ ὁ πολιτισμὸς ἦσαν εἰς τοιαύτην ἀνθηρὰν κατάστασιν πολλὰς ἑκατοντάδας ἐτῶν πρὶν ἢ συστηθῶσιν αἱ Ἑλληνικαὶ Πολιτεῖαι, ὥστε οἱ νέοι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος μετέβαινον ἐκεῖ, ὅπως τῶρα ἡμεῖς μεταβαίνομεν εἰς τὴν Γερμανίαν, Γαλλίαν, Ἰταλίαν καὶ ἄλλαχθ, ἵνα σπουδάσωμεν φιλοσοφίαν καὶ ἄλλας ἐπιστήμας καὶ τέχνας. Οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου ὠνομάζοντο Φαραῶ. καί τινες ἀπ' αὐτοὺς ἔκτισαν τὰς περιφήμους πυραμίδας, αἱ ὁποῖαι ἐχρησίμευσον ὡς τάφοι τῶν καὶ διαμένουν καὶ μέχρι τῆς σήμερον.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἂν καὶ ἦσαν πολιτισμένον καὶ πεπαιδευμένον ἔθνος, εἰς τὰ θρησκευτικὰ ὅμως ἦσαν μωροὶ, διότι ἐλάτρευον ὡς θεοὺς οὐ μόνον βόας καὶ γάτους καὶ κροκοδείλους, καὶ ὄφεις, ἀλλὰ καὶ σκόροδα καὶ κρομμύδια καὶ τὰ παρόμοια ! !

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ κυρίας πολυτελῶς ἐνδεδυμένας πολλὴν προσοχὴν ἑδιδαν εἰς τὸν ατολισμὸν τῆς κεφαλῆς (κεφαλόδεσμα)· βλέπομεν δὲ πόσα εἶδη συρμῶ ὑπῆρχον τότε. Μία ἀπὸ τὰς γυναῖκας τοῦ Σολομῶντος, αἵτινες τὸν ἀπεπλάνησαν ἀπὸ τὸν ἀληθῆ Θεόν, ἦτο θυγάτηρ τοῦ Φαραῶ καὶ ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς μεγάλην προικα.

ΤΟ ΠΙΣΤΟΝ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΟΝ.

Ὁ μικρὸς Γερράρδος ἔβασκε τὰ πρόβατα κυρίου

τῆς ἐν Γερμανίᾳ καὶ μολογῶτι πτωχὸν καὶ δυστυχὲς παιδίον, εἶχεν ὅμως εὐγενῆ ψυχὴν καὶ ἦτο τίμιον.

Μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἔβασκε τὰ πρόβατα εἰς ἐν λιβάδιον, τὸ ὁποῖον ἔκειτο πλησίον πυκνοῦ δάσους, αἴφνης κυνηγὸς τις ἐξῆλθε τοῦ δάσους καὶ τὸν ἠρώτησε·

«Πόσον μακρὰν εἶναι ἀπ' ἐδῶ τὸ πλησιέστατον χωρίον ;

«Ἐξ ἑκατὸν, κύριε,» ἀπεκρίθη τὸ παιδίον· «ἀλλ' ἡ ὁδὸς εἶναι μόνον μονοπάτι διὰ πρόβατα καὶ εὐκόλως δύναται νὰ τὴν χάσῃ τις.»

«Ὁ κυνηγὸς ἐθεώρησε τὴν ἀτραπὸν, καὶ ἔπειτα εἶπεν· «Εἶμαι πεινασμένος, κεκοπιτικῶς καὶ διψασμένος· ἔχασα τοὺς συντρόφους μου καὶ τὴν ὁδόν, ἄφησε λοιπὸν τὰ πρόβατά σου καὶ δεῖξέ μου τὴν ὁδόν· θὰ σὲ πληρώσω καλὰ διὰ τὸν κόπον σου.»

«Δὲν δύναμαι, κύριε, ν' ἀφήσω τὰ πρόβατα,» ἀπεκρίθη ὁ Γερράρδος, «διότι, θὰ σκορπισθῶσιν εἰς τὸ δάσος καὶ κατασπαραχθῶσιν ὑπὸ τῶν λύκων ἢ ἀρπαγῶσιν ὑπὸ κλεπτῶν.»

«Καὶ τί πρὸς τοῦτο ;» εἶπεν ὁ κυνηγός· «Δὲν εἶναι ἰδικάσου· ἡ ἀπώλεια ἐνὸς ἢ καὶ περισσοτέρων δὲν ζημιώνει πολὺ τὸν κύριόν σου· ἐγὼ δὲ θὰ σοῦ δώσω περισσότερον ἀφ' ὅτι λαμβάνεις εἰς ἐν ἔτος.»

«Δὲν δύναμαι, κύριε,» ἀπεκρίθη τὸ παιδίον μετὰ σταθερότητος· «Ὁ κύριός μου μὲ πληρώνει διὰ τὸν καιρὸν μου καὶ μοι ἐμπιστεύθη τὰ πρόβατά του. Ἐὰν πωλήσω τὸν καιρὸν μου, ὅστις δέν με ἀνῆκει καὶ τὰ πρόβατα χαθῶσι, θὰ ἦναι τὸ αὐτὸ, ὡς ἐὰν τὰ ἔκλεπτα ἐγώ.»

«Καλὰ,» εἶπεν ὁ κυνηγός· «Δὲν θέλεις τοῦλάχιστον νὰ ἐμπιστευθῇς εἰς ἐμὲ τὰ πρόβατά καὶ σὺ νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ χωρίον νὰ μοι φέρῃς ὀλίγον ἄρτον καὶ ὕδωρ καὶ ἕνα ὀδηγόν ; Ἐγὼ θὰ φροντίσω διὰ τὰ πρόβατα εἰς τὴν ἀπουσίαν σου.»

«Τὰ πρόβατα,» παρετήρησε τὸ παιδίον, σείσαν τὴν κεφαλὴν του, — δὲν γνωρίζουν τὴν φωνὴν σου,» καὶ ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ.

«Αἶ ! Καὶ τί μὲ τοῦτο, δέν με ἐμπιστεύεσαι ; Σοῦ φαίνομαι ἄρα γε ἄτιμος ἄνθρωπος ;» εἶπε μετ' ὀργῆς ἐκεῖνος.

«Κύριε,» εἶπεν ἐντῶνος τὸ παιδίον· «κατ' ἀρχὰς ἠγωνίσθης νὰ μὲ πείσῃς νὰ γείνω ἄπιστος καὶ ψεύστης εἰς τὸν κύριόν μου, καὶ πῶς θὰ ἠξεούρω, ὅτι σὺ θὰ φυλάξῃς τὸν λόγον σου εἰς ἐμέ ;»

Ὁ κυνηγὸς ἐγέλασε καὶ συνησθάνθη, ὅτι τὸ παιδίον τὸν ἐνίκησεν. Ὅθεν μετέβαλε τόνον.

«Βλέπω,» εἶπε, «τέκνον μου, ὅτι εἶσαι τίμιον καὶ πιστὸν παιδίον καὶ δὲν θὰ σὲ λησμονήσω. Δεῖξέ μου μόνον σὲ παρακαλῶ τὸν δρόμον, καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ τὸν εὕρω μόνος μου.»

Ὁ Γερράρδος προσέφερεν ἤδη τὸ ἐμπεριεχόμενον τοῦ σακκουλίου του εἰς τὸν πεινῶντα κυνηγόν, ὅστις κατεδρόχθισε τὸν μαῦρον καὶ ξηρὸν ἄρτον μὲ μεγάλην ὄρεσιν.

Αἰφνης ὅμως ἐξέρχονται τοῦ δάσους οἱ σύντροφοι τοῦ κυνηγοῦ καὶ τότε μὲ ἐκπληξίν του ὁ μικρὸς Γερράρδος ἔμαθεν, ὅτι ὁ κυνηγὸς ἐκεῖνος ἦτον ὁ Μέγας Δοῦξ, ἡ βασιλεὺς τῆς πατρίδος του, καὶ ὅτι διὰ ἐκείνα τὰ χωράφια καὶ τὸ δάσος καὶ τὰ πρόβατα ἦσαν ῥδικά του καὶ αὐτὸς ἦτον ὁ κύριός του!.

Ὁ Δοῦξ εὐχαριστήθη τόσον μὲ τὴν τιμότητα τοῦ παιδίου, ὥστε τὸ ἐπῆρεν ἀπὸ τὰ πρόβατα καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ σχολεῖον διὰ νὰ σπουδάσῃ!

Ο ΔΙΕΡΜΗΝΕΥΣ.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστάνει συμβεβηκὸς λαθὼν χώραν εἰς τὴν Βαβυλῶνα πρὸ 2500 ἐτῶν. Ἡ Βαβυλὼν ἦτο τότε ἡ μεγίστη, πλουσιωτάτη καὶ ἰσχυροτάτη πόλις τοῦ κόσμου, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ κατεστράφη ἐξ ὀλοκλήρου, καθὼς προεῖπεν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου Ἡσαΐου.

Ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου εἶναι ὁ βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ — εἰς τὰ δεξιὰ ἵστανται οἱ ἀρχηγοὶ τῆς σωματοφυλακῆς του, εἰς τοὺς πόδας του κάθεται δοῦλη κρατοῦσα ῥιπίδιον, καὶ ἔμπροσθέν του ἵστανται ὁ προφήτης Δανιήλ.

Ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς προσεκάλεσε τὸν Δανιήλ ἐνώπιόν του, ἦτον ἐν ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ὀνειρεύθη, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἐλησμόνησε καὶ οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς σοφοὺς του ἠδύνατο νὰ τὸ εὕρῃ, οὐδὲ τὴν λύσιν του νὰ τῷ δώσῃ, διὰ τοῦτο ἦτο πολὺ ὠργισμένος καὶ διετάξε νὰ φονευθῶσιν ὅλοι. Δὲν νομίζετε, ὅτι ὁ μέγας ἐκεῖνος βασιλεὺς ἦτο μωρὸς νὰ ζητῇ τοιαῦτα πράγματα ἀπὸ θνητούς; καὶ ὅμως τὰ ἐζητήσε καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτον ἐκ Θεοῦ, διὰ νὰ φανερωθῇ ἡ Μεγαλειότης τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ.

Ὁ Δανιήλ ἦτον ἐβραῖος αἰχμάλωτος, φερθεὶς εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἐνῶ ἦτο παιδίον, ἐφοβεῖτο ὅμως καὶ ἡγάπα καὶ ὑπῆκουε τὸν ἀληθῆ Θεὸν καὶ διὰ τοῦτο ἔλαβεν ἐξ ὕψους σοφίαν καὶ σύνεσιν ὑπεράνθρωπον. Οὗτος ὁ Δανιήλ διὰ τῆς θείας βοήθειας εὗρε τὸ ὄνειρον καὶ ἔδωκε καὶ τὴν ἐξηγήσιν του εἰς τὸν βασιλέα.

Τὸ ὄνειρον αὐτὸ ἦτο θαυμαστόν· ἦτο περὶ ἐνὸς μεγάλου ἀγάλματος κατεσκευασμένου ἐκ χρυσοῦ, ἀργύρου, χαλκοῦ, σιδήρου καὶ πηλοῦ (ἴδε Δαν. κεφ. θ' 27—35.) Τὸ ἄγαλμα τοῦτο πρέπει νὰ ἐξίππασε πολλὸν τὸν βασιλέα· ἦτο θαυμαστόν προσέτι, διότι εἶχε σκοπὸν νὰ διδάξῃ αὐτὸν ἐν ὥραιον καὶ ὠφέλιμον μάθημα — νὰ φανερώσῃ ποῖα ἔθνη θὰ διεδέχοντο ἀλλήλα μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Βαβυλῶνος μέχρι τῆς στερεώσεως τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὸ ὄνειρον ἦτο θαυμαστόν καὶ κατὰ τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσι ταῦτα γεγονότα διεκονώθησαν· δὲν ἐγένετο δι' ἀπλῆς καὶ καταληπτῆς γλώσσης, ἀλλὰ διὰ τινος συμβόλου, — τοῦ συμβόλου μιᾶς εἰκόνος ἢ ἐνὸς ἀγάλματος· τὰ διάφορα ἔθνη, ἅτινα ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἀναφέρονται κατ' ὄνομα, ἀλλὰ παρίστανται διὰ διαφορῶν μετάλλων, ὡς λ.χ. χρυσοῦ, ἀργύρου, χαλκοῦ, σιδήρου κτλ. ἐκ τῶν ὁποίων τοῦτο ἦτο κατεσκευασμένον. Ὁ Θεὸς ἠδύνατο νὰ σταλῇ ἄγγελον ἢ προφήτην νὰ γνωστοποιήσῃ ταῦτα εἰς τὸν βασιλέα, ἢ ἠδύνατο νὰ τοῦ ἠμιλήσῃ διὰ φωνῆς ἐξ οὐρανοῦ, ἀλλὰ δὲν το ἔπραξεν· ἀντὶ τούτων ἐξέλεξε τὸ ὄνειρον, — ὅπως ἔπραξε καὶ πρότερον· πολλάκις εἰς τὸν Ἰωσήφ, φανερώσας εἰς αὐτὸν τὸ ἀξίωμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔμελλε ν' ἀναβῇ μίαν ἡμέραν, καὶ εἰς τὸν Φαραῶ, βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, καὶ εἰς ἄλλους. Ὁ Θεὸς ἔχει πολλοὺς τρόπους, διὰ τῶν ὁποίων μᾶς διδάσκει καὶ κοινοποιεῖ ὅτι θέλῃ ἡμεῖς νὰ γνωρίζωμεν, καὶ τοὺς τρόπους τούτους τοὺς μεταχειρίζεται ὅπως καὶ ὅτε αὐτὸς βούλεται.

(ἀκολουθεῖ.)